

dekretu z 31. března 1925, že se st-li »zvyšují«¹ požitky na plat vyšší hodn. třídy přiznáním t. zv. slovenské výhody, stal takto zvýšený aktivní plat starého stylu pensijní základnou po rozumu nového plat. zák., jest názor mylný zřejmé.

Č. 8167.

Zaměstnanci veřejní: * Ustanovení § 12 zák. z 22. prosince 1924 č. 286 Sb. neposkytuje zaměstnanci právního nároku na příspěvek k úhradě nutných stěhovacích výloh.

(Nález ze dne 11. října 1929 č. 17.907.)

V ě c : Petr J. v S. proti ministerstvu veřejných prací o příspěvek k úhradě stěhovacích výloh.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : St-l, býv. podúředník státního báňského ředitelství v Marmarošské Solotvině, byl v r. 1925 na vlastní žádost přeložen do trvalé výslužby ve smyslu restriktivního zák. č. 286/24 a podal pak u ředitelství státních solných bání v Marmarošské Solotvině žádost, aby mu ve smyslu § 12 cit. zák. č. 286/24 byly nahrazeny stěhovací výlohy, spojené s přestěhováním ze státního bytu v Marmarošské Solotvině do S. v celkové částce 1.400 Kč.

Rozhodnutím ze 3. listopadu 1926 uvedené ředitelství st-lově žádosti nevyhovělo, poněvadž obec Marmarošská Solotvina a S. jsou obytnými stavbami úplně spojeny a proto se považují za totéž bydliště. Odvolání st-lovo z tohoto rozhodnutí zamítlo min. prací po provedeném šetření o přiměřenosti a pravosti požadovaných stěhovacích výloh nař. rozhodnutím z důvodu, že přiznání příspěvku na přestěhování podle § 12 zák. č. 286/24 není obligatorní.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí nss uvážil:

Podstatou odůvodnění nař. rozhodnutí, zamítajícího st-lovu žádost o úhradu stěhovacích výloh proto, že přiznání příspěvku na přestěhování podle § 12 zák. č. 286/24 není obligatorní, nemůže býti nic jiného, než že na udělení takového příspěvku nemá strana podle cit. ustanovení právního nároku, takže jeho udělení jest ponecháno volné úvaze rozhodujícího úřadu. V témže smyslu pojímá výrok žal. úřadu též st-l, popírá však správnost uvedeného názoru tvrdě, že za splnění podmínek v cit. § 12 uvedených má státní zaměstnanec nárok, aby mu příspěvek k stěhovacím výlohám byl udělen. Toto hledisko st-lovo neuznal nss důvodným.

Cit. ustanovení § 12 zák. č. 286/24 praví, že zaměstnanci, který následkem dobrovolného odchodu ze státní služby podle tohoto zák. nejdéle v době do jednoho roku od vystoupení z akt. služby přeloží své bydliště mimo své poslední služební místo, může býti poskytnut k úhradě prokázaných nutných výloh stěhovacích přiměřený příspěvek až do výše jednoměsíčních stálých požitků, zejména je-li přestěhováním zaměstnanec zajištěn byt pro jiného státního zaměstnance.

Přihlédne-li se k slovnímu znění právě uvedeného ustanovení, zejména ke slovům »může býti poskytnut«, jest jasno, že obsahem jeho

dává se příslušnému úřadu pouze právo, aby udělil příspěvek zaměstnanci, jsou-li splněny určité v zákoně blíže uvedené podmínky, aniž však současně jest úřadu uložena povinnost zaměstnanci, podmínky ony splnivšímu, příspěvek skutečně udělit. Neboť, jak zákon se vyjadřuje, příspěvek za splnění uvedených podmínek udělen býti může, tedy udělen býti nemusí. Jest tedy splnění v zákoně určených podmínek jen zásadním předpokladem, jenž dán býti musí, aby rozhodující úřad příspěvek poskytnouti mohl. Není-li však povinnosti příspěvek poskytnouti, pak není ani korespondujícího nároku zaměstnancova na udělení příspěvku toho.

Hájí-li stížnost názor opačný, jest názor tento mylný a stížnost pak bezdůvodná. Důvodnou nemůže ji učiniti ani skutečnost, kterou stížnost rovněž vytýká, že totiž při výkladu stížností popíraném bylo by možno protežovati jednoho zaměstnance na újmu druhých, ač žádný zákon možnosti takové nedovoluje, neboť vůči jasnému znění cit. zák. ustanovení, jež rozhodnutí o tom, zda i za splnění zákonných podmínek příspěvek udělen býti má, svěčuje volné úvaze rozhodujícího úřadu, jeví se námitka poukazující na praktickou možnost různého rozhodování za stejných podmínek zcela irrelevantní.

Č. 8168.

Pozemková reforma: Může stpů propuštění zabrané uůdy ze záboru podle § 20 příd. zák. vázati výhradou, že zabrané plochy musí zůstatí v celku a nesmí býti drobeny ani právním jednáním mezi živými ani na případ smrti?

(Nález ze dne 11. října 1929 č. 17.983.)

V ě c : Hugo S.-R. v R. (adv. Dr. Jan Žáček z Brna) proti státnímu pozemkovému úřadu o nárok dle § 20 příd. zák.

V ý r o k : S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y : Stpů propustil st-li výměrem z 27. února 1924 ze záboru dle § 20 příd. zák. určité nemovitosti v celkové výměře 20 ha 30 a a 8 m² s výhradou, že vlastník podrobí se podmínkám, jež stpů v dohodě s min. škol. dodatečně ustanoví. Nař. výměrem určil stpů tyto podmínky a v bodu 7. tohoto výměru ustanovil toto: »Plochy, jež tímto rozhodnutím ponechávají se podle § 20 příd. zák., musí zůstatí i na dále v celku, jak byly žadateli ponechány, a nesmí býti drobeny ani právním jednáním mezi živými ani právním jednáním pro případ smrti. Výjimky, pokud jsou odůvodněny zájmy veřejnými, může povolit stpů jedině se souhlasem min. škol.« V posledním odstavci tohoto rozhodnutí poznamenal stpů, že jím stanovené podmínky budou na ponechaných nemovitostech knihovně poznamenány.

Proti podmínce sedmé tohoto výměru podal st-l stížnost, o níž nss uvážil takto:

Stížnost namítá, že podmínka sedmá přičí se zákonu, ježto dle občanského práva nemohou úřady vlastnické právo omezovati do té míry, aby vlastník nesměl svými dispoicemi mezi živými neb na případ smrti svůj pozemkový majetek drobiti, neboť nelze prý vlastnické právo omeziti jiným způsobem, než jak uvedeno v § 364 a násl. o. z. o.